

‘Fixed price’.

Bij de volgende klant, een alleenstaande oudere vrouw ergens in de regio, is het de bedoeling om de Amberboom in de voortuin en nog een aantal heesters in de borders te snoeien. Verder nog een aantal kleine klusjes waarbij we de prijs afronden naar een voor beiden bevredigend bedrag. Mevrouw zou mij contant betalen, voor alle duidelijkheid contant. Dus niet ‘zwart’, want ze zou ook gewoon net als iedere klant een factuur krijgen.

We spreken vervolgens af dat ik de klus in de loop van de maand zou komen uitvoeren. Terug in de bus vraag ik mij af hoe oud ze nou eigenlijk zou zijn. Haar gezicht was nog behoorlijk glad en ook haar handen waren niet echt van een oud vrouwtje. Wat mij aan het twijfelen bracht was haar grijze haardracht. Vermoedelijk erg lang en in een rare knot gedraaid en met allerlei ‘hulpmiddelen’ vastgemaakt. Haar kleding, veel zwart en grijs en ook haar schoeisel en ‘zwarte kousen’ maakten haar niet echt jonger. Ook droeg ze nog een soort van ‘ziekenfonds’ brilletje op haar iets te kleine neus. Ja, dat viel meteen op. Ze had een klein neusje.

Nou zie ik liever een ‘oud vrouwtje’ in het zwart met een kleine neus, dan ééntje van het formaat die op het dak bij van der Valk ook niet zou misstaan.

Waar ik vroeger als puber ben opgegroeid had je in de buurt ook behoorlijk veel van dit soort vrouwen en die bleken allemaal op zondag naar ‘de zwarte kousen kerk’

te gaan. Geen tv, grote gezinnen en ook de dochters liepen er al op jonge leeftijd nogal ‘eigenaardig’ bij. Die leken door die truttige kleding ook altijd ouder.

Op zondag zag je ze dan met hele families achter elkaar op de fiets of lopend naar de kerk gaan. Echt dat waren net rituelen. Met de auto mocht niet, van wie werd er nooit gezegd, maar dat mocht dus niet.

Je mocht niet met de auto naar de kerk, hoewel het natuurlijk wel gebeurde en die werden dan verderop in de wijk uit het zicht geparkeerd. Een van die kerkgangers reed zelfs in een Rollce-Royce, dat weet ik nog goed.

“Die is van een tuinder” zei mijn vader toen wij van het strand terugkwamen en daar dan langsreden. Met de auto he, mijn vader had al heel vroeg een auto. In de jaren zestig was die zelfs de enige in de straat die een auto had.

Hij had een Pontiac. Precies zo eentje uit van die Amerikaanse films. Die wagen zou nu een fortuin waard geweest zijn. Veel chroom, twee kleuren en ‘witte banden’. Stom eigenlijk, denk ik eventjes. Dat zo’n type vrouw, waarbij je nog moet gaan klussen je aan je eigen jeugd doet herinneren.

Een paar weken later rijd ik richting ‘de vrouw met de zwarte kousen’ en zie ik in de verte dat het juist die kant op, de lucht helemaal zwart begint te worden.

Na een paar minuten begint het al flink te regenen en bij aankomst valt het water met bakken tegelijk uit de hemel, dus besluit ik om nog maar even in de bus af te wachten

tot het ‘buitje’ eindelijk is overgewaaid. Helaas is het na ongeveer twintig minuten nog steeds niet droog, maar is het harde regenen gelukkig wel minder geworden. Om de opgelopen ‘schade’ een beetje in te lopen en de regen een beetje te vergeten voeren we het tempo maar een beetje op zodat we hier ook zo snel mogelijk weer weg kunnen.

Na ruim twee uur mij ‘drie slagen in het rond’ te hebben gewerkt begint de lucht dan eindelijk een beetje op te klaren en verschijnt ook het ‘zwarte kousen vrouwtje’ in de deuropening en zegt: “Wil je soms een kopje koffie en je mag ook wel even binnen in de hal op de mat staan hoor.”

Zo, dat is fijn denk je dan. Een paar minuten binnen op de mat staan, top hoor.

Ik blijf wel even buiten ‘in de nis’ bij de voordeur staan hoor en maak voor de beleefdheid ook nog maar even een praatje als ze iets aan mij vraagt met de deur half open.

Achter haar zie ik aan de muur in de hal een aantal geloofsovertuigingen in de vorm van een houten kruis en diverse spreuken in lijstjes, maar ook geborduurd in de vorm van kleine wandkleedjes hangen.

Een van de spreuken trekt even mijn aandacht ‘Gij zult uw naaste lief hebben’. Nou die kunnen ze dus ook weer voor het slapen gaan afvinken, denk je dan meteen.

Ik mocht namelijk even binnen naast haar staan en ik heb koffie gehad of die met liefde is gezet heb ik er eerlijk

gezegd niet aan kunnen proeven. Terwijl de deur een stukje verder open gaat zie ik de spreuk: ‘De vruchten van de geest’ op een houten wandbord. Ja, daar kan je natuurlijk alle kanten mee op, maar dat zal wel iets met ‘de liefde’ hebben te maken en ineens schrik ik als ze opeens aan mij vraagt:

“Vind je ze mooi? Ik wil er wel een paar toelichten hoor.”

Uh, nou als u het niet erg vind dan ga ik weer verder, nog ruim een goed uurtje denk ik en dat is het klaar.

“Oh, maar dan ben je dus eerder klaar dan dat je de vorige keer zei?”

Dat klopt deels wel ja, maar ik had gezegd dat ik er ongeveer 3,5 á 4 uur over zou doen en het zat ondanks de regen niet echt tegen, maar ik heb er ook wel behoorlijk het tempo erin gehouden. Vandaar dat ik eerder klaar ben.

Jezus, zeg (hoewel laat ik dat deze keer maar niet hardop denken) dit geloof je toch niet.

“Dus u rekent dan gewoon toch de volle prijs? Terwijl ik u nog koffie geef en u ook nog aanbied om binnen te komen staan. Dat vind ik niet netjes van u hoor.”

Mevrouw als u het zo ziet dan kan ik daar verder niets aan doen, maar ik ben mede door het doorwerken ietsje eerder klaar. Uh, geef u mij anders maar een ‘tientje’

minder, dan heeft u van het weekend uw bosje bloemen gratis.

“Nou, dat is erg aardig van u.”

Ja, ik heb mijn naasten nu eenmaal lief.

